

1. DAN CAMINA

Ko te megla opeče

Sreda, 23. avgusta 2017

Nad staro baskovsko vasico Saint-Jean-Pied-de-Port [senžonpjed-pôr] so se dvigale meglice. Naravnost na pot, kamor smo stopali, previdno in počasi, na pot med zelenečimi logi in ovčami, konji in kravami, ki so se kot vsak drug dan pasli na njih.

Množica popotnikov je šla pred nami in za nami, vsak tih, s svojo zgodbo na plečih, vsak pred svojo potjo. In morda se je v slehernem izmed njih, kakor v meni, počasi odpirala Pandorina skrinjica strahov in vprašanj. Bom zmogel? Bom zmogel na tisoče in tisoče korakov? Me čaka uspeh ali poraz ali kaj neznano drugega, nekaj, česar se bojim, da bo prišlo, pa čeprav tega sploh še ne poznam? Vsak korak je prinesel novo, nepričakovano bolečino, zdaj v kolenu, potem v mečih, na stopalu, pa na hrbtu, ki pač ni vaje takšnih bremen, kot je obložen nahrbtnik.

Mesto Santiago [santjago], *daljno in samo*. Tam leži sveti Jakob, apostol, ki je menda tako gorel od evangelija, da je stopil vse tja do konca sveta. Tu, na teh španskih tleh, naj bi oznanjal evangelij, zato so ga po njegovi smrti v Jeruzalemu prenesli nazaj sem, v Santiago [santjago], na konec sveta, kamor so nato začeli romati številni verniki tudi iz naših krajev. Kaj vem, po kaj so šli, po mir, po odgovore, po tolažbo; nekaj, nekdo jih je poklical in so šli. V meglo, tako kot jaz, v neprenehno neznanost, ki se je človek

danes boji še bolj kot takrat. Toliko smo vajeni vate in *udobja*, tako zelo ljubimo *varnost*, da smo zaradi nje pripravljene prodati samega sebe, svoje vrednote, in kar še bolj skeli, svoje cilje. Hudo je, da imamo tako zelo polne roke in tako zelo prazno srce ...

Tako rad imam hribe, četudi nikoli ne veš, ali se boš z njih sploh vrnil domov. Vendar o tem ne razmišljaš, nekako *veš*, da se boš vrnil, prevzet od iluzije, da jih poznaš. Ti hribi pa so bili drugačni, neznani francosko-španski vršaci, neznana, nikoli prehojena pot, kot je vsaka, a sem se te končno zavedel. Morda me je zato Nekdo poklical na to pot, nekam v strašljivo neznanost.

»Ko je šel malo naprej, je zagledal Jakoba, Zebedejevega sina, in njegovega brata Janeza, ki sta bila tudi v čolnu in popravljala mreže. Takoj ju je poklical. In pustila sta očeta Zebedeja z najemniki v čolnu ter odšla za njim« (Mr 1,19-20).

Saj vendar novost mojemu življenju ni neka tuja stvar. Ne, je nekaj, kar že dolgo čaka v meni, da se zgodi, nekaj, kar bi moral že davno storiti, pa nisem – ker je bilo vedno pretežko ali ker je bilo za to vedno dovolj izgovorov. To »novo« je torej nekaj, čemur moram samo pustiti, da bo zraslo, nič drugega. In morda je ravno to največji napor pri vsem skupaj. Pustiti, da Bog naredi iz mene nekaj, kar sem sam hotel postati, pa si nisem upal ali se mi ni ljubilo.

Vsak korak je prinesel novo skrb, a tudi novo lepoto. Počasi smo se dvignili nad meglo in nepričakovano nas je začelo greti sonce. Obrazi in roke in noge so nam začeli žareti. Se tako zgodi vsakič, ko si se sposoben podati v neko svojo meglo, na neko pot, ki se je v sebi pravzaprav neskončno bojiš, čeprav te hkrati privlači?

Pot je bila dolga, morda predolga za prvi dan. In tudi temu primerno težka. Toda kdor je šel na to pot, je gledal morje megle pod seboj in pravljичno skrivenčena drevesa, preproge resja in

igre meglic. In je bil vesel vodnjaka na poti in špagetov s tuno ter prijateljev, ki so hodili z njim in poslušali tarnanje in kruljenje želodca, kot bi bilo pesem ptic nad njimi.

Pot veliko vzame in veliko da.

Marija, ti si rekla »da« novosti, ki je stopila skozi vrata tvojega življenja; rekla si »da« strašljivemu Božjemu načrtu. Nauči me v življenjskih vprašanjih zaupati Božjemu klicu, ki se vedno skriva v novem, v katero bi se moral že zdavnaj podati. Amen.